

sygn. akt IV K 82/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2015 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Jakub Wiliński

Protokolant Joanna Marczyńska

w obecności prokuratora Tomasza Kowalczyka

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2015 r. i 1 października 2015 r.

sprawy **D. B.** urodzonego (...) w S., syna P. i E. z domu K.,

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od 31.03.2013 r. do 1.04.2013 r. w S. z parkingu przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą dokonał włamania do samochodu m-ki H. (...) o nr rej. (...) oraz jego zaboru w celu przywłaszczenia wartości 35.000 zł wraz z okularami przeciwsłonecznymi wartości 299 zł nawigacją samochodową wartości 380 zł, płyty CD wartości 50 zł oraz kuponów na kanapki wartości 172,64 na szkodę K. N. (1),

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk,

2. w okresie od 28.03.2013 r. do 01.04.2013 r. w S. z parkingu przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z ustaloną i nieustaloną osobą dokonał włamania do samochodu m-ki H. (...) o nr rej. (...) oraz jego zaboru w celu przywłaszczenia wartości 45.000 zł wraz z parasolką wartości 50 zł, kijkami do biegania wartości 150 zł oraz fotelikiem dziecięcym wartości 50 zł na szkodę E. T.,

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk,

3. w dniu 27.03.2013 r. w S. z parkingu przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z ustaloną i nieustaloną osobą usiłowali dokonać włamania samochodu m-ki H. (...) o nr rej. (...) 2210 wartości 60.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na niemożność uruchomienia pojazdu, czym działał na szkodę E. i P. M.,

to jest o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk,

I. uznaje D. B. za winnego:

-.

- popełnienia czynu opisanego w pkt. 1 zarzutu,
- popełnienia czynu opisanego w pkt. 2 zarzutu przyjmując wartość parasolki na 30 zł,
- tego, że w dniu 27 marca 2013 r. w S. z parkingu przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną i nieustaloną osobą usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu m-ki H. (...) o nr rej. (...) 2210 wartości

60.000 zł w ten sposób, że przełamując przy użyciu nieustalonego narzędzia zamek drzwi samochodu oraz zabezpieczenie stacyjki próbował uruchomić silnik samochodu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność uruchomienia pojazdu, po czym dokonał zaboru celu przywłaszczenia z wnętrza auta płyty CD z wgranymi mapami do nawigacji samochodowej o nieustalonej wartości, czym działał na szkodę E. i P. M. to jest czynu z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

i za występki te, przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 kk, na podstawie art. 279 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania od 4 kwietnia 2013 r. do 23 maja 2013 r.,

III. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego do naprawy w części szkód wyrządzonych popełnionym przestępstwami poprzez zapłatę na rzecz K. N. (2) kwoty 729 zł i na rzecz E. T. kwoty 230 zł,

IV. na podstawie art. 44 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego przepadek klucza metalowego, łamaka metalowego, chip w taśmie izolacyjnej,

V. na podstawie art. 230 § 2 kpk zarządza zwrot dowodów rzeczowych w postaci:

- etui skórzanego z logo H. (...) zawartością książki serwisowej, skróconej instrukcji obsługi samochodu, książki obsługi pojazdu, ulotki H. (...), listy kontrolnej - zlecenia naprawy wraz z wydrukiem raportu testu akumulatora oraz dwie strony danych zlecenia dotyczącego H. (...) o nr rej (...) – E. T.,
- pęku kluczyków sztuk 5, kluczyków samochodowych sztuk 3, opakowania od karty SIM P., kart SIM P. sztuk 3 – D. B.,
- telefonu komórkowego marki S. (...) - E. N.,
- telefonu komórkowego marki S. – R. P.,

VI. na podstawie § 14 i 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. Ś. kwotę 619 (sześćset dziewiętnastu) złotych 92 (dziewięćdziesięciu dwóch) groszy,

VII. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach karnych zasądza od oskarżonego w całości – w części związanej z jego udziałem w sprawie – na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym i opłatę karną w kwocie 400 (czterystu) złotych.

sygn. akt IV K 82/14

UZASADNIENIE

W marcu 2013 r. oskarżony D. B. zapoznał A. R.. Mężczyźni krótko po zawarciu znajomości uzgodnili, że będą wspólnie kradli samochody marki H.. Oskarżony posiadał bowiem urządzenie elektroniczne, które umożliwiało mu uruchamianie samochodów tej marki omijając fabryczne zabezpieczenia typu immobiliser.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego A. R., k. 54-55, 131-132, 149, 448-449.

W dniu 26 marca 2013 r. około godziny 14.15 pokrzywdzona E. M. zaparkowała należący do niej i do jej męża P. M., samochód m-ki H. (...) o nr rej. (...) 2210, na ulicy, bezpośrednio przed swym domem przy ul. (...) w S.. Pokrzywdzona

zamknęła drzwi samochodu, po czym udała się do mieszkania. Samochód pokrzywdzonych był wartości 60.000 zł. Wewnątrz auta znajdowała się płyta CD z wgranymi mapami do nawigacji samochodowej o nieustalonej wartości.

W tym samym dniu, po wcześniejszym uzgodnieniu, A. R. spotkał się z oskarżonym około godziny 22.00 przy ul. (...) w S.. A. R. przyjechał samochodem marki R. (...), który pożyczył od znajomego. Oskarżony na spotkanie przybył z nieustalonym mężczyzną. Wszyscy trzej od razu udali się samochodem marki R. (...) na ulicę (...) w S., gdzie jak wskazał oskarżony, zaparkowany miał być samochód marki H. (...). Po przybyciu na miejsce mężczyźni dostrzegli samochód pokrzywdzonych. Wszyscy trzej wysiedli z samochodu marki R. (...) i podeszli do samochodu pokrzywdzonych rozglądając się przy tym. Po chwili A. R. wrócił do samochodu marki R. (...), a oskarżony i nieustalony mężczyzna otworzyli w tym czasie drzwi samochodu pokrzywdzonych przy pomocy nieustalonego narzędzia i próbowali uruchomić silnik samochodu. Po chwili oskarżony podszedł do A. R. i poinformował go, że nie jest w stanie uruchomić silnika. Udał się jednak z powrotem do samochodu pokrzywdzonych, by spróbować jeszcze raz. Oskarżony i nieustalony mężczyzna nie uruchomili silnika samochodu pokrzywdzonych. Wówczas zrezygnowali z kradzieży, wrócili do A. R., po czym wspólnie odjechali z tego miejsca.

Pokrzywdzona w dniu 27 marca 2013 r. ujawniła, że do jej samochodu miało miejsce włamanie. Wewnątrz auta stwierdziła brak płyty CD z wgranymi mapami do nawigacji samochodowej.

Dowody:

- zeznania świadka E. M., k. 274-276, 432-433, 701v-702,
- zeznania świadka P. M., k. 701,
- wyjaśnienia oskarżonego A. R., k. 54-55, 131-132, 149, 448-449,
- protokół oględzin miejsca, k. 277-278,
- protokół oględzin samochodu, k. 286-287,
- protokół odtworzenia zapisu wizyjnego, k. 307-310,
- płyta DVD z zapisem monitoringu, k. 431.

W dniu 28 marca 2013 r. około godziny 18.30 pokrzywdzona E. T. zaparkowała swój samochód m-ki H. (...) o nr rej. (...) na niestrzeżonym parkingu przy ul. (...) w S.. Pokrzywdzona zamknęła drzwi samochodu na zamek – przy użyciu pilota samochodowego – po czym udała się do swego mieszkania. Samochód pokrzywdzonej był wartości 45.000 zł. Wewnątrz auta znajdowała się parasolka wartości 30 zł, kijki do biegania wartości 150 zł oraz fotelik dziecięcy wartości 50 zł.

W tym samym dniu, po wcześniejszym uzgodnieniu, A. R. spotkał się z oskarżonym między godziną 23.00 a 24.00 przy ul. (...) w S.. A. R. przyjechał samochodem marki R. (...), który pożyczył od znajomego. Oskarżony na spotkanie przybył z tym samym co wcześniej nieustalonym mężczyzną. Wszyscy trzej wsiedli do samochodu marki R. (...), którym jeździli ulicami (...) w poszukiwaniu interesującego ich samochodu marki H. (...), który mogliby ukraść. W pewnym momencie mężczyźni dostrzegli zaparkowany przy ul. (...) samochód pokrzywdzonej. A. R. zaparkował wówczas w pobliżu samochód marki R. (...) i w nim oczekiwał, a oskarżony i nieustalony mężczyzna udali się w kierunku samochodu pokrzywdzonej. Tam przy pomocy nieustalonego narzędzia otworzyli drzwi auta, po czym korzystając z elektronicznego urządzenia do omijania fabrycznego zabezpieczenia typu immobiliser uruchomili silnik samochodu. Po chwili oskarżony podjechał do samochodu, w którym oczekiwał A. R.. Nieustalonego mężczyzny już z nim nie było. A. R. przesiadł się do samochodu pokrzywdzonej, a oskarżony wsiadł do samochodu marki R. (...) i dwoma samochodami udali się na Osiedle (...) w S.. Tam pozostawili samochód pokrzywdzonej. Dzień później A. R. sprzedał ten samochód za kwotę 2.500 zł, nieustalonym osobom, które przyjechały po niego z B.. Po otrzymaniu pieniędzy A. R. przekazał oskarżonemu kwotę 1.600 zł.

Dowody:

- zeznania świadka E. T., k. 179-180, 439, 467-468, 692v,
- zeznania świadka M. T., k. 185,
- wyjaśnienia oskarżonego A. R., k. 54-55, 131-132, 149, 448-449,
- protokół oględzin miejsca, k. 183-184.

W dniu 31 marca 2013 r. około godziny 18.00 pokrzywdzony K. N. (2) zaparkował swój samochód m-ki H. (...) o nr rej. (...) na niestrzeżonym parkingu przy ul. (...) w S.. Pokrzywdzony zamknął drzwi samochodu na zamek – przy użyciu kluczyka samochodowego – po czy udał się do swego mieszkania.

W tym samym dniu, po wcześniejszym uzgodnieniu, A. R. spotkał się z oskarżonym między godziną 22.00 a 23.00 przy ul. (...) w S.. A. R. przyjechał samochodem marki R. (...), który pożyczył od znajomego. Oskarżony na spotkanie przybył sam. Obaj mężczyźni wsiedli do samochodu marki R. (...), którym udali się na sugestię A. R. w kierunku (...), w poszukiwaniu interesującego ich samochodu marki H. (...), który mogliby ukraść. W pewnym momencie mężczyźni dostrzegli zaparkowany przy ul. (...) samochód pokrzywdzonego. A. R. zaparkował wówczas w pobliżu samochód marki R. (...) i w nim oczekiwał, a oskarżony udał się w kierunku samochodu pokrzywdzonego. Tam przy pomocy klucza płaskiego i łamaka otworzył drzwi auta, po czym korzystając z elektronicznego urządzenia do omijania fabrycznego zabezpieczenia typu immobiliser uruchomili silnik samochodu. Po chwili oskarżony podjechał do samochodu, w którym oczekiwał A. R.. A. R. przesiadł się do samochodu pokrzywdzonego, a oskarżony wsiadł do samochodu marki R. (...) i dwoma samochodami udali się na Osiedle (...) w S.. Tam pozostawili samochód pokrzywdzonego.

Dzień później A. R. i oskarżony dokonali kradzieży tablic rejestracyjnych o wyróżniku (...) 52KJ z samochodu marki F. (...) i tablice te zamontowali do samochodu pokrzywdzonego. Następnie samochód przewieźli na Osiedle (...). W dniu 3 kwietnia 2013 r. A. R. przyjechał po ten samochód. W tym czasie oczekiwał na kontakt od nieustalonych osób z B., które miał nabyć samochód. Po podejściu do samochodu A. R. zatrzymany został przez Policję. W toku czynności z podejrzanym ujawniono, że posiadał on klucz płaski 12-13, łamak oraz tzw. chip do magnetycznego odblokowywania układów elektronicznych typu immobiliser, który zawinięty był w taśmę izolacyjną. A. R. przedmioty te otrzymał od oskarżonego, by móc uruchomić samochód pokrzywdzonego.

Dowody:

- zeznania świadka K. N. (2), k. 1-3, 48-49, 145, 374, 439,
- zeznania świadka J. Z., k. 12, 440,
- wyjaśnienia oskarżonego A. R., k. 54-55
- zeznania świadka P. P. (2), k. 22,
- zeznania świadka R. S., k. 242-243,
- zeznania świadka R. N., k. 441,
- protokół eksperymentu procesowego, k. 95-111,
- protokół oględzin miejsca kradzieży, k. 7,
- protokół zatrzymania osoby, k. 27,

- protokół oględzin samochodu, k. 20-21, 29-30,

- wydruk kuponu, k. 11.

Oskarżony D. B. ma 27 lat. Jest bezdzietnym kawalerem. Pozostaje na utrzymaniu babci, z którą zamieszkuje. Oskarżony był uprzednio karany sędownie, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Biegli psychiatrzy orzekli, iż w czasie objętym zarzutem oskarżony nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej ani znacznie ograniczonej zdolności rozpoznawania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego, k. 123,

- dane o osobie, k. 121v,

- dane o karalności, k. 489,

- opinia sądowo-psychiatryczna, k. 496-497.

Oskarżony podczas pierwszego przesłuchania nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. Zaprzeczył, by dokonać miał kradzieży jakiegokolwiek samochodu. Zaprzeczył też znajomości z A. R. i temu, by otrzymać miał od niego pieniądze w kwocie 1.600 zł (k. 123). Podczas drugiego przesłuchania oskarżony także nie przyznał się do zarzuconego mu czynu – choć rozważał taką możliwość w przymacie obaw o stosowanie wobec niego tymczasowego aresztowania (k. 133-134). Oskarżony zanegował swe sprawstwo również w toku przesłuchania przed sądem stosującym tymczasowe aresztowanie (k. 148), jak też w toku przesłuchania po uzupełnieniu mu zarzutów (k. 322). Wskazał natomiast na legalność pochodzenia przedmiotów, które zatrzymano przy nim i w jego mieszkaniu (k. 331-332). Krótco potem przyznał się w całości do postawionych mu zarzutów, odmówił składania wyjaśnień i uzgodnił z prokuratorem warunki skazania w trybie art. 335 kpk (k. 345-346, 356, 477). Wyjaśniał nadto na temat pochodzenia przedmiotów zabezpieczonych do sprawy jako dowody rzeczowe (k. 442-443), jak też przyznał, że zarzucone mu zdarzenia miały taki przebieg jak w opisie zarzutów (k. 461).

Sąd negatywnie ocenił wyjaśnienia oskarżonego, gdzie przeczył on swemu sprawstwu. Wyjaśnienia te stały w oczywistej sprzeczności z wyjaśnieniami A. R.. Sam oskarżony zmienił zresztą później swe stanowisko procesowe i przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów – dodając zresztą, że przebieg zdarzeń odpowiadał opisowi przyjętemu w zarzutach.

Za wiarygodne sąd ocenił wyjaśnienia A. R.. Współoskarżony ten (którego sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania) od początku procesu składał spójne i rzeczowe wyjaśnienia, w których szczegółowo i przekonująco opisał wszystkie sytuacje przestępczego oddziaływania na cudze mienie. Wyjaśnienia te korespondowały też okolicznościami odtwarzanymi czy to w oparciu o zeznania poszczególnych pokrzywdzonych i świadków, zapisy monitoringu, czy też na podstawie ujawnionych dowodów rzeczowych (na przykład tych zatrzymanych przy A. R.).

Żadnych wątpliwości nie budziły zeznania pokrzywdzonych E. M., P. M., E. T., K. N. (2) i J. Z.. Zeznania te były wewnętrznie spójne i korespondowały wzajemnie – jak też z wyjaśnieniami A. R.. Zeznania E. M. i P. M. znajdowały też potwierdzenie w zapisie monitoringu i protokole oględzin samochodu. Zeznania zaś E. T. – w zeznaniach M. T.. Z kolei zeznania K. N. (2) i J. Z. korespondowały z protokołem oględzin odnalezionego samochodu i zeznaniami R. S. – z którego samochodu skradziono tablice rejestracyjne, przymocowane następnie do samochodu pokrzywdzonych.

Za wiarygodne uznać też należało zeznania interweniującego policjanta P. P. (2), jak też pracownika serwisu (...). Zeznania obu tych świadków w pełni korespondowały z wyjaśnieniami A. R..

Świadek E. N. – matka oskarżonego – wypowiadała się jedynie co do kwestii własności okazanych jej przedmiotów. Dla istotnych w sprawie ustaleń jej zeznania nie miały więc żadnego znaczenia.

Dowody z dokumentów nie były w sprawie kwestionowane. Ich treść znajdowała potwierdzenie w relacjach pokrzywdzonych, świadków i A. R.. Na wiarę zasługiwała też wydana w sprawie opinia sądowo psychiatryczna. Opinia ta sporządzona została rzetelnie, na temat i przez osoby posiadające w tym zakresie odpowiednią wiedzę fachową.

Zebrane i ocenione jak wyżej dowody potwierdziły sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzuconych mu czynów. Pozwoliły też na ustalenie, iż sprawcze działanie oskarżonego w ramach czynu opisanego w pkt. 1 zarzutu zakończone zostało częściowo dokonaniem kradzieży z włamaniem.

Oskarżony w pierwszym przypadku (chronologicznie), współdziałając z A. R. i innym nieustalonym mężczyzną udał się na ulicę (...) w S., gdzie wcześniej ustalił fakt parkowania pozostającego w jego zainteresowaniu samochodu pokrzywdzonych E. M. i P. M.. Sprawcy dokonywali kradzieży auta według wcześniej uzgodnionego podziału ról: A. R. stał na czatach, a oskarżony i trzeci z mężczyzn, przy użyciu nieustalonego narzędzia (prawdopodobnie ujawnionego przy A. R. łamaka i klucza płaskiego) przelamali zabezpieczenie zamka drzwi oraz zamka stacyjki, po czym korzystając z elektronicznego podzespołu do rozkodowywania zabezpieczenia typu immobiliser, próbowali uruchomić samochód, by nim odjechać. Pomimo jednak otwarcia drzwi samochodu oraz pokonania zabezpieczenia mechanicznego stacyjki uruchomienie auta finalnie nie powiodło się. Sytuacja ta spowodowała, iż sprawcze działanie wszystkich trzech mężczyzn zatrzymało się na etapie usiłowania kradzieży z włamaniem. Jednocześnie jednak z otwartego już samochodu mężczyźni zabrali płytę CD z zapisem map wykorzystywanym w tym aucie do obsługi zainstalowanej tam nawigacji drogowej. W tym więc zakresie działanie sprawców stanowiło dokonanie kradzieży z włamaniem (choć wartości wskazanej płyty nie udało się ustalić). Z tych więc przyczyn zachowanie to zakwalifikować należało z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Oskarżony w tej samej konfiguracji osobowej dokonał też skutecznej kradzieży samochodu E. T.. W samochodzie tym przelamano – analogicznie jak wyżej – fabryczne zabezpieczenia w postaci zamka drzwi, zamka stacyjki i immobilisera, po czym po uruchomieniu silnika oskarżony odjechał samochodem z miejsca jego parkowania, a po przekazaniu go A. R. – ten ostatni zbył go nieustalonym osobom, dzieląc swój zysk z oskarżonym. Zachowanie to zakwalifikować więc należało z art. 279 § 1 kk. W ramach korekty opisu czynu sąd dostrzegł jedynie, iż pokrzywdzona wartość skradzionej parasolki (znajdującej się wewnątrz auta) wyceniła nie na 50 zł, a na 30 zł.

Oskarżonemu przypisano też sprawstwo co do trzeciego – z punktu widzenia chronologii, a pierwszemu z punktu widzenia numeracji zarzutów – czynu. Działanie sprawców (oskarżonego i A. R.) było identyczne jak w przypadku czynu wyżej opisanego. Stąd znajdowało ono swe odzwierciedlenie w kwalifikacji prawnej z art. 279 § 1 kk.

Stopnie społecznej szkodliwości każdego z czynów oskarżonego ocenić należało jako znaczne. W przypadku pierwszego z czynów (wg kolejności chronologicznej) oskarżony współdziałał z dwoma innymi osobami według wcześniej zaplanowanego sposobu działania. Łupem sprawców miał paść samochód warty 60.000 zł. Dokonanie jednak nie nastąpiło z przyczyn od oskarżonego niezależnych. Z kolei w przypadku dwóch pozostałych czynów każda z kradzieży dochodziła do skutku. Wartość jednak kradzionych pojazdów była już zauważalnie niższa, niż w przypadku czynu pierwszego.

W sprawie nie ustalono, by istniały okoliczności wyłączające jak też i ograniczające bezprawność, czy winę oskarżonego.

Ustalenie powyższych przesłanek dało sądowi podstawę do przypisania oskarżonemu winy, co do wszystkich opisanych wyżej czynów.

Z uwagi na to, że przestępstwa oskarżonego popełnione zostały w stosunkowo krótkich odstępach czasu, a przedmioty ochrony prawnej były identyczne, uznać należało, iż składają się one na ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk, za który wymierzana jest tylko jedna kara.

Przy wymiarze tej kary na niekorzyść oskarżonego przyjęto działanie z niskich pobudek (w celu uzyskania korzyści majątkowej) i w sposób zaplanowany, a także to, iż to oskarżony był inicjatorem popełnianych przestępstw. Za surowszym potraktowaniem oskarżonego przemawiała też jego uprzednia karalność.

Sąd na korzyść oskarżonego przyjął to, że oskarżony ostatecznie przyznał się do winy i wyraził gotowość poniesienia za popełnione czyny kary. Również stosunkowo młody jeszcze wiek oskarżonego przemawiał na jego korzyść.

Kierując się powyższymi przesłankami sąd wymierzył oskarżonemu za przestępstwa wchodzące w skład ciągu przestępstw karę pozbawienia wolności powyżej dolnych granic ustawowego zagrożenia karą. Tak ustalona kara zdaniem sądu odpowiada stopniom winy i społecznej szkodliwości czynów oskarżonego oraz spełni względem niego cele zapobiegawcze, a przede wszystkim wychowawcze. Oskarżony bowiem, choć swą postawą jednoznacznie wykazał, że jest osobą głęboko zdemoralizowaną, nadal jest jeszcze człowiekiem dość młodym, aby próbować go resocjalizować. Kara ta czynić będzie też zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z przepisami sąd zobowiązany był zaliczyć na poczet tej kary okres tymczasowego aresztowania oskarżonego.

Wobec oskarżonego orzeczono też obowiązek naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami. W tym zakresie nie było jednak możliwości orzeczenia obowiązku naprawienia szkody z tytułu dokonanej na szkodę małżonków M. kradzieży płyty CD. Pokrzywdzeni nie byli bowiem w stanie płyty tej wycenić. Z kolei – jak zeznała E. T. – za skradziony samochód uzyskała już ona odszkodowanie od ubezpieczyciela. Stąd orzekanie wobec niej obowiązku naprawienia szkody nie wchodziło w rachubę. Finalnie więc orzeczony środek kompensacyjny objął tylko restytucję wartości skradzionych przedmiotów, której wartość ustalono, a których pokrzywdzeni nie odzyskali.

W sprawie w toku zeznań E. T., E. N. oraz wyjaśnień oskarżonego ustalono, do kogo należały przedmioty zabezpieczone podczas czynności przeszukań dotyczących oskarżonego. Przedmioty te zwrócono więc ustalonym osobom. Wobec oskarżonego orzeczono natomiast przepadek klucza metalowego, łamaka metalowego i chipa w taśmie izolacyjnej – czyli przedmiotów, które służyły mu do popełnienia przestępstwa popełnionego na szkodę K. N. (2) i J. Z. (co najmniej).

Na rzecz obrońcy oskarżonego – ustanowionego z urzędu – zasądzono prawem przewidziane wynagrodzenie uwzględniające ilość terminów rozprawy z udziałem tego obrońcy.

Oskarżonego obciążono zaś kosztami sądowymi, wynikłymi z prowadzenia przeciw niemu postępowania karnego zakończonego skazaniem, w tym wynikającą z przepisów opłatą karną.